

Ngay lần đầu gặp em, anh đã nghe tim mình băng khuôn, xao xuyến. Một cảm giác gì rất lạ cứ len lỏi trong hồn khiến anh thấy cái gì cũng đẹp, cái gì cũng đáng yêu quá đỗi! Lần đầu tiên một người con gái đã đem đến cho anh cái cảm giác ngọt ngào như thế. Và rồi anh nhận ra rằng trong tim anh đã có hình bóng của em. Một tháng gần nhau, thời gian còn quá ngắn ngủi để nói lời yêu thương phải không em. Vì thế anh vẫn im lặng để mình tìm hiểu lẫn nhau. Có những lúc mềm lòng anh chỉ muốn hét lên rằng "Anh yêu em" rồi ra sao cũng được. Nhưng anh cố kiềm chế để chờ đến một ngày ...

Ngày ấy anh sẽ trao em đóa hồng tươi thắm cùng lời ngỏ yêu em, và em sung sướng đến rơm rớm nước mắt khi nhận đóa hoa từ tay anh, rồi em ngả đầu vào ngực anh thầm thì... Chỉ nghĩ đến thôi anh đã cảm thấy niềm hạnh phúc thấm vào từng tế bào trong cơ thể. Nhỏ Thoa, em gái anh bảo: "Anh hai dạo này yêu đời ghê! Mặt mày lúc nào cũng hớn hờ, hay cười, hay hát, không còn quắt nạt em mà lại hay cho tiền em nữa. A, hay là anh đã... đã yêu rồi phải không?" Không đợi anh trả lời, Thoa chồm tới kéo áo anh ngồi xuống đi-văng, bên cạnh nó. Nó làm ra vẻ quan trọng, đưa tay lên môi nói thật khẽ: "Suyt! Ai lọt vào mắt xanh anh vậy anh Hai? Dẫn em đi giới thiệu đi!" Anh nghĩ đến em ngay. Nhưng chợt nhớ mình đã có gì với nhau đâu. Mà không, tình yêu của anh đã dành cho em rồi. Còn em? Thú thật anh cũng không hiểu trong em có chút ấn tượng nào về anh không nữa.

Đã nhiều lần anh định nói lời của trái tim mình với em nhưng khi chạm phải ánh mắt của em thì mọi dự định của anh tan biến như quả bóng xì hết hơi. Một ánh mắt trong veo không gợi một chút hồn. Anh chưa xót nghĩ: Em không có chút tình cảm nào với anh sao? Thế là anh tiếp tục chờ đợi, tiếp tục đè nén lòng mình và tiếp tục tạo tình cảm với em. Rồi một ngày, vâng, chính cái ngày anh định bày tỏ tình yêu của mình dành cho em. Phải nói thôi rồi sao hăng hay. Cứ đè nén mãi thế này anh sẽ nổ tung ra mất thôi. Nhưng... kia, trước cửa phòng em có đôi giày của nam. Ai vậy? Từ trước đến giờ có người con trai nào đến phòng em đâu ngoài anh. Anh nghe tim mình đập nhanh và mạnh hơn bình thường. Hồi hộp đến ngạt thở. Anh vội giấu đóa hồng vào túi áo. Và anh sững người chết lặng ngay trước cửa phòng em.

Một gã thanh niên cao to có khuôn mặt điển trai hơn anh nhiều. Công bằng mà nói thì người ấy xứng đôi vừa lứa với em hơn anh. Anh cảm thấy mình như kẻ không trọng lượng đang lơ lửng trong không trung. "Đây là Hùng bạn trai của em. Anh Hùng đi công tác xa vừa mới về". Em giới thiệu bạn trai của em với anh mà mắt môi ngời ngời hạnh phúc. Ôi, ánh mắt của em khi nhìn Hùng mới có hồn làm sao! Đóa hồng trong túi áo anh như bỗng ngộ nguây, cười cợt anh. Anh không nhớ là em nói tiếp những gì, anh nói gì, Hùng nói những gì. Anh chỉ nhớ đêm ấy, khi về nhà anh ngồi đốt thuốc lá mặc cho đêm trôi qua ...

Mấy thằng bạn anh gặp lại vẫn thường hỏi: "Có người yêu chưa mày?". Anh nghĩ đến em ngay - người con gái anh yêu nhưng không yêu anh, và nói với chúng rằng: "Có rồi!". Chúng hỏi: "Người yêu mày như thế nào?". Anh tả lại em. Anh cố quên em để sống được bình yên hơn. Nhưng không thể nào không nhớ em được. Phải đành tập làm quen với nỗi nhớ thôi. Vì anh vẫn yêu em! Tình yêu của anh là tình cho không, phải không em.